

Arrest

nr. 163 235 van 29 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 23 oktober 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 augustus 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlagen 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 juli 2000 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

1.2. Op 18 augustus 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 22 maart 2003 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

1.4. Op 27 maart 2003 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.5. Op 13 maart 2008 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9~~ter~~ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.6. Op 2 april 2008 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.4. onontvankelijk wordt verklaard.

1.7. Op 8 juni 2009 worden de verzoekende partijen gemachtigd tot een verblijf van één jaar naar aanleiding van hun aanvraag vermeld in punt 1.3.

1.8. Op 1 december 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9~~bis~~ van de vreemdelingenwet.

1.9. Op 17 mei 2010 wordt het verblijfsrecht van de verzoekende partijen beëindigd op grond van artikel 13, §3 van de vreemdelingenwet. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.10. Bij de arresten van 28 september 2010 met de nummers 48 655 en 48 653 worden de beroepen vermeld in punt 1.9. verworpen.

1.11. Op 26 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.12. Op 11 februari 2015 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9~~bis~~ van de vreemdelingenwet in.

1.13. Bij arrest nr. 150 306 van 31 juli 2015 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.11.

1.14. Op 24 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van de tweede verzoekende partij alsook ten aanzien van de minderjarige kinderen van de eerste en de tweede verzoekende partij een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.12. onontvankelijk wordt verklaard.

1.15. Op 24 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.16. Op 24 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van de hierna vermelde artikels van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten.

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, wordt aan betrokkene een inreisverbod opgelegd; het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.08.2015 voorziet geen termijn voor vrijwillige terugkeer.

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 vierde lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod van acht jaar. De betrokkene vormt een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid:

Betrokkene betekent een gevaar voor de openbare orde daar hij op datum van 10.12.2014 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Gent tot een gevangenisstraf van 18 maanden voor ‘doodslag’ en ‘opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid’. Om deze reden werd aan betrokkene voor het vrijwillig vertrek geen termijn toegestaan.

De termijn van acht jaar wordt opgelegd omdat betrokkene recentelijk veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden voor zwaarwichtige feiten. Bovendien bevat het administratief dossier van betrokkene ook vroegere PV's die betrekking hebben op gelijkaardige feiten, met name PV00834813-GE.45.LA uit 2013 voor bedreiging zonder bevel of voorwaarde; PV07978712-GE.43.LA uit 2012 voor opzettelijke slagen en verwondingen en PV 00523409-DE.43.LC uit 2009 voor opzettelijke slagen en verwondingen. Het administratief dossier bevat tevens een PV 00094011-BR.18.LE voor gewone diefstal. Bijgevolg bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Bovendien heeft betrokkene bewust de Belgische overheid trachten te misleiden om verblijfsrecht in België te bekomen. Betrokkene heeft tijdens zijn asielprocedure en zijn regularisatieaanvraag steeds beweerd van Kazachse nationaliteit te zijn. Op basis van zijn lange asielprocedure werd betrokkene geregulariseerd op datum van 08.06.2009. Echter, op het ogenblik van zijn asielaanvraag en regularisatieaanvraag was betrokkene in het bezit van zijn Russisch paspoort met een Schengenvisum afgeleverd door de Italiaanse ambassade. Deze fraude wordt pas vastgesteld op datum van 13.11.2009 wanneer betrokkenen hun geldige Russische paspoorten voorleggen bij de gemeente, dit was een voorwaarde tot verlenging van hun verblijf. Betrokkene heeft dus doelbewust de Belgische instanties misleid met het oog op het verkrijgen van verblijfsrecht. Betrokkene heeft gedurende en periode van meer dan meer dan negen jaar de bevoegde instanties misleid. Bovendien heeft betrokkene onterecht verblijfsrecht genoten van één jaar op frauduleuze basis en op basis hiervan zijn verblijf in België uitgebouwd. Om deze redenen wordt aan betrokkene een inreisverbod van acht jaar opgelegd.“

1.17. Op 24 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van de tweede verzoekende partij een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van de hierna vermelde artikels van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, wordt aan betrokkene een inreisverbod opgelegd; het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.08.2015 voorziet geen termijn voor vrijwillige terugkeer.

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 derde lid van de wet van 15 december 1980, wordt de termijn van het inreisverbod gebracht op vier jaar omdat:

o1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De termijn van vier jaar wordt opgelegd omdat betrokkene gedurende een periode van meer dan negen jaar getracht heeft de bevoegde instanties te misleiden om verblijfsrecht te bekomen. Ze verkreeg bovendien op deze frauduleuze gronden een verblijfsrecht van één jaar op basis waarvan ze haar verblijf en dat van haar kinderen in België uitbouwde. Betrokkene heeft bewust de Belgische overheid trachten te misleiden om verblijfsrecht in België te bekomen. Om deze reden werd aan betrokkene voor het vrijwillig vertrek geen termijn toegestaan.

Betrokkene heeft tijdens haar asielprocedure en haar regularisatieaanvraag steeds beweerd van Kazachse nationaliteit te zijn. Op basis van haar lange asielprocedure werden betrokkene en haar

kinderen geregulariseerd op datum van 08.06.2009. Echter, op het ogenblik van haar asielaanvraag en regularisatieaanvraag was betrokkene in het bezit van haar Russisch paspoort met een Schengenvisum afgeleverd door de Italiaanse ambassade, waardoor duidelijk werd dat België niet verantwoordelijk was voor de asielaanvraag van betrokkenen. Deze fraude wordt pas vastgesteld op datum van 13.11.2009 wanneer betrokkenen hun geldige Russische paspoorten voorleggen bij de gemeente, dit was een voorwaarde tot verlenging van hun verblijf. Betrokkene heeft dus doelbewust de Belgische instanties misleid met het oog op het verkrijgen van verblijfsrecht. Betrokkene heeft gedurende en periode van meer dan meer dan negen jaar de bevoegde instanties misleid. Bovendien heeft betrokkene onterecht verblijfsrecht genoten van één jaar op frauduleuze basis en op basis hiervan haar verblijf en dat van haar kinderen in België uitgebouwd.

Om deze redenen wordt aan betrokkene een inreisverbod van vier jaar opgelegd.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Uit hun punt 'V. Besluit' blijkt dat zij eveneens de schending aanvoeren van het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partijen lichten hun middel toe als volgt:

“Dat de beslissingen van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werden en onaanvaardbaar zijn.

Verzoekers wensen dan ook volgende opmerkingen te maken.

a) Mbt de 'fraude' die verzoekers gepleegd zouden hebben

Verzoekers vroegen in 2000 asiel aan. Dat zij duidelijk verklaard hebben geboren te zijn in Kazachstan, doch de Russische nationaliteit te hebben.

Dat uiteraard niet afgegaan kan worden op louter de verklaringen van verzoekers, dat verzoekers daarom hun geboorteaktes hebben neergelegd ter staving.

Gelieve in de bijlage de beslissing dd. 27.03.2003 van de heer F. (...) terug te willen vinden, aangaande zijn asielaanvraag dd. 20.07.2000.

Dat verzoekers steeds het nodige hebben gedaan om hun nationaliteit en identiteit te staven. Dat dit ook blijkt uit het administratief dossier.

Verzoekers hebben in juli 2000 een asielaanvraag ingediend en daarbij hebben zij hun originele geboorteaktes en huwelijksakte voorgelegd.

Op 27.03.2003 dienden verzoekers een aanvraag in op basis van artikel 9 derde lid.

Op 08 juni 2009 neemt de gemachtigde van de Minister de beslissing waarbij de aanvraag dd. 28.05.2003 wordt ingewilligd en waarbij verzoekers worden gemachtigd tot tijdelijk verblijf, mits voorlegging van een nationaal paspoort.

Verzoekers hebben dit ook gedaan en werden in het bezit gesteld van een tijdelijke verblijfskaart.

Op 13.11.2009 stelt verwerende partij pas dat er sprake zou zijn van fraude, meer dan 6 jaar na het voorleggen van de identiteitsstukken.

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk lang is!

Zelfs indien er sprake zou zijn van eventuele fraude, quod non, mag het duidelijk zijn dat verwerende partij het vertrouwensbeginsel flagrant schendt, door 6 jaar na het voorleggen van de nationale paspoorten te stellen dat er sprake zou zijn van fraude.

Er kan geen twijfel bestaan over de nationaliteit en identiteit van verzoekers!

Zij voegden tijdens hun asielprocedure hun geboorteaktes en hun nationale paspoorten van zodra dit hen gevraagd werd.

Dat zij zich steeds aan de geldende regelgeving hebben gehouden en bijgevolg niet begrijpen hoe verwerende partij nu kan stellen dat hier sprake zou zijn van fraude!

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden aangezien er geenszins aangetoond wordt dat verwerende partij zou zijn misleid door verzoekers op het ogenblik dat verzoekers verblijfsrecht verkregen.

Verwerende partij verwijst in haar bestreden beslissing naar het moment waarop verzoekers hun nationale paspoorten voegden.

Dat de elementen mbt hun nationaliteit en identiteit echter reeds bekend waren op het ogenblik van hun asielaanvraag en gestaafd aan de hand van hun geboorteaktes.

Verwerende partij stelde verzoekers in het bezit van legaal verblijf terwijl deze documenten zich in het administratief dossier bevonden.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij, op dat moment, niet van mening was dat er sprake was van enig bedrieglijk handelen.

Verwerende partij maakt in de bestreden beslissing dd. 24.08.2015 niet aannemelijk waarom diezelfde feiten, meer dan zes jaar later plotseling anders beoordeeld dient te worden.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door op basis van bepaalde gegevens verzoekers in eerste instantie de vestiging toe te laten en vervolgens op basis van dezelfde gegevens, meer dan zes jaar later, tot een ander besluit te komen!

Dit alles werd bovendien reeds bevestigd in uw arrest nr. 16.459 dd. 26.09.2008 die het volgende stelt:

"Er dient te worden besloten dat de motiveringsplicht werd miskend nu verweerder in de eerste bestreden beslissing niet aangaf op welke juridische grond deze beslissing werd genomen en dat het kennelijk onredelijk is en getuigt van een onzorgvuldige besluitvorming om op basis van bepaalde gegevens een vreemdeling tot de vestiging toe te laten en vervolgens dezelfde gegevens, na twee jaar, te 'herappreciëren' om tot een ander besluit te komen"

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel op een aantal vlakken schendt.

Dat verwerende partij geen wettelijke basis heeft om een inreisverbod van 4, respectievelijk 8 jaar op te leggen.

b) Mbt het feit dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou zijn

Het is onaanvaardbaar dat verwerende partij dergelijk inreisverbod oplegt aan verzoeker, zonder een redelijke afweging te maken in het dossier.

Dat uw Raad zich in arrest nr. 134 851 van 10.12.2014 reeds uitsprak:

" Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk heeft gehandeld door een inreisverbod op te leggen voor de maximale termijn van drie jaar, zonder op afdoende wijze blijk te geven van een onderzoek naar de specifieke omstandigheden van verzoekster. Daar verweerder niet kan volstaan met de enkele verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweed lid, 2° van de vreemdelingenwet, is de beslissing niet afdoende gemotiveerd. "

Dat verwerende partij in het verleden hierover reeds is teruggefloten.

Ook in dit dossier legt men zonder meer de een termijn van 4/ 8 jaar op, zonder enige afweging te maken.

Men merkt op dat verzoeker veroordeeld is geweest, doch uit de bestreden beslissing blijkt niet dat dit een inreisverbod van 8 jaar zou verantwoorden.

Verwerende partij dient een afweging te maken!

Dat uw Raad reeds duidelijk gesteld heeft dat er een afweging dient gemaakt te worden en onderzocht dient te worden in hoeverre de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde.

Arrest nr. 140.962 dd. 13.03.2015 stelt immers het volgende:

"De Raad is van oordeel dat verzoeker gevolgd kan worden. Gelet op het feit dat verzoeker sedert 1992 in België zou verblijven, de veroordeling stamt uit 2004, dat verzoeker zijn straf volledig heeft ondergaan en dat de feiten op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds tien jaar oud waren (twaalf jaar op datum van betekening van de beslissing) blijkt nergens uit dat de vraag werd gesteld naar het actueel karakter van de bedreiging voor de openbare orde en aldus evenmin naar de draagwijdte van de uitsluitingsbeslissing in het licht van de feitelijke context van de zaak. Er blijkt aldus geen daadwerkelijke proportionaliteitstoets te hebben plaatsgevonden. "

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij, conform de geldende rechtspraak, een afweging diende te maken in het dossier van verzoekers.

Dat verwerende partij geen onderzoek heeft uitgevoerd, of hiervan alleszins niets van is terug te vinden, en dit reeds in tegenspraak is met de arresten van de RVV.

Verwerende partij dient een grondig onderzoek te verrichten.

Het mag duidelijk zijn dat ook hier verwerende partij erin gefaald heeft een afweging te maken in het dossier van verzoekers en dat de bestreden beslissingen vernietigd dienen te worden!

Dat de beslissingen dienen geschorst en vernietigd te worden omwille van de onzorgvuldige behandeling van het dossier.

c) Mbt de rechten van de kinderen van verzoekers

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele manier dat er rekening werd gehouden met de minderjarige kinderen van verzoekers.

Dat dit onaanvaardbaar is!

Verzoekers wensen te wijzen naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, dat als volgt luidt:

"De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheidpassend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist (cfr. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395.)"

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

"Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag.

(...)" (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303,17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

"Article 3 (1): the best interests of the child as a primary considération in ail actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts oflaw, administrative authorities or législative bodies". The principle. requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every législative, administrative andjudicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children 's rights and interests are or will be affected by their décisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court décision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children."

Uit het voorgaande blijkt dat ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, onder de werkingssfeer vallen van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest.

Verzoekér wenst eveneens te verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, waarin het volgende wordt overwogen:

"75. De lidstaten moeten immers niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in

conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (zie arresten Parlement/Raad, punt 105, en Deticek, punt 34).

79 Het is juist dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging (zie in die zin arrest Parlement/Raad, punt 59).

80 Bij een dergelijk onderzoek en met name bij de bepaling of de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/86 zijn vervuld, moeten de bepalingen van deze richtlijn echter tegen de achtergrond van de artikelen 7 en 24, leden 2 en 3, van het Handvest worden uitgelegd en toegepast, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van punt 2 van de considérons en artikel 5, lid 5, van deze richtlijn, op grond waarvan de lidstaten de betrokken verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen.

81 Het is aan de bevoegde nationale autoriteiten, bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86 en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen

In casu, is verwerende partij op de hoogte van het bestaan van de minderjarige kinderen van verzoekers, dat men dan ook rekening dient te houden met hen bij het nemen van een beslissing ook indien het een maatregel betreft die de kinderen niet specifiek betreft!

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

Verwerende partij dient altijd rekening te houden met de minderjarige kinderen in een dossier!

Dat de bestreden beslissing vermeldt dat de kinderen uitgesloten worden van het inreisverbod.

Wat beoogt verwerende partij? Dienen de kinderen, die nog minderjarig zijn, alleen terug te keren naar België?!

Dat verzoekers wensen te verwijzen naar artikel 74/11, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde, zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.

Bij gebrek aan enige motivering, dienen verzoekers ervan uit te gaan dat de kinderen uitgesloten zijn omwille van humanitaire redenen.

Het mag' echter duidelijk zijn dat ook verzoekers om deze redenen uitgesloten dienen te worden.

Wat zal er met de kinderen gebeuren indien hun moeder gedurende vier jaar en hun vader gedurende acht jaar ni et mag terugkeren?!

Wat beoogt verwerende partij? Dienen verzoekers hun kinderen achter te laten in België? Dient dit gezin uit elkaar gehaald te worden?!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er alles aan gedaan heeft om een inreisverbod van vier/acht jaar op te kunnen leggen, echter zonder het dossier van verzoekers grondig te onderzoeken en dat dit onaanvaardbaar is!

De bestreden beslissingen dienen dan ook vernietigd te worden!"

3.2. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen geven duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 augustus 2015 geen termijn voor vrijwillige terugkeer voorziet. Betreffende de termijn van acht jaar wordt in de eerste bestreden beslissing verwezen naar artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet, naar het feit dat de eerste verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid daar zij op 10 december 2014 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van achttien maanden voor doodslag en opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, dat deze feiten zwaarwichtig zijn, dat de eerste verzoekende partij ook al vroegere PV's heeft die betrekking hebben op gelijkaardige feiten, waarbij de PV's en de feiten opgesomd worden. In de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat een risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde. Daarnaast wordt in de eerste bestreden beslissing ook gewezen op het feit dat de eerste verzoekende partij bewust getracht heeft de Belgische overheid te misleiden om een verblijfsrecht in België te bekomen, waarbij deze stelling wordt toegelicht. De eerste bestreden beslissing stelt nogmaals duidelijk dat om deze redenen een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd. In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 augustus 2015 geen termijn voor vrijwillige terugkeer voorziet. Betreffende de termijn van vier jaar wordt in de eerste bestreden beslissing verwezen naar artikel 74/11, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, naar het feit dat de tweede verzoekende partij fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt teneinde toegelaten te worden tot een verblijf of om het recht op verblijf te behouden. Betreffende de termijn van vier jaar wordt verder gemotiveerd in de tweede bestreden beslissing dat deze wordt opgelegd omdat de tweede verzoekende partij een periode van meer dan negen jaar getracht heeft om de bevoegde instanties te misleiden om een verblijfsrecht te bekomen, dat ze bovendien op deze frauduleuze gronden een verblijfsrecht van één jaar bewaarde op basis waarvan ze haar verblijf en dat van haar kinderen in België uitbouwde. Voorts wordt de door de tweede verzoekende partij gepleegde fraude teneinde een verblijfsrecht te bekomen toegelicht. De tweede bestreden beslissing stelt nogmaals duidelijk dat om deze redenen een inreisverbod van vier jaar wordt opgelegd.

Aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht is op die wijze door de verwerende partij vormelijk voldaan.

De Raad merkt op dat de verzoekende partijen de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritisieren en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitelijke vaststelling (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. In wat kan beschouwd worden als een eerste onderdeel van het enig middel gaan de verzoekende partijen in op de motieven van de bestreden beslissingen in zoverre deze betrekking hebben op de door hen gepleegde fraude.

Samen met de verwerende partij kan vastgesteld worden dat uit het administratief dossier blijkt dat het verblijfsrecht van de verzoekende partijen beëindigd werd op 17 mei 2010 op grond van artikel 13, §3 van de vreemdelingenwet, aangezien gebleken is dat zij omtrent hun nationaliteit valse of misleidende

informatie hebben verstrekt tijdens hun asielaanvraag en regularisatieaanvraag alsook dat de Raad het beroep tegen deze beslissingen verwierp op 28 september 2010 bij arresten nrs. 48 653 en 48 655. In het arrest nr. 48 653 wordt onder meer gesteld wat volgt:

“2.4.2. Verzoekster voert aan dat er slechts sprake kan zijn van valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten of fraude of andere onwettige middelen, als er dienaangaande sprake is van enig kwaad opzet. Verzoekster lijkt te menen dat dit in casu niet het geval is in haar hoofde en zij verwijst naar een brief van vrienden die bij de regularisatieaanvraag van 19 mei 2003 werd gevoegd en waarin wordt vermeld dat verzoekster en haar gezin uit Kazachstan komen maar wegens hun etnische achtergrond ginds niet als echte Kazachen worden beschouwd. Verzoekster meent dat er derhalve hoogstens sprake kan zijn van onjuiste verklaringen die het gevolg zijn van de onduidelijke situatie die ontstond na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie en dat de nieuwe staten niet happig waren om hun nationaliteit toe te kennen aan personen die niet als zuiver autochtoon werden beschouwd.

De Raad stelt vast dat in artikel 13, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet sprake is van valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten, of fraude of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest. Zoals verzoekster aanvoert, kan in dit verband inderdaad worden aangenomen dat er ook sprake is van een intentioneel element. In casu wordt in de bestreden beslissing hierover het volgende gesteld:

“De betrokkene legt immers een Russisch paspoort voor. Tevens bevat het paspoort visumstickers afgeleverd door een Franse ambassade in 1999 en een visa van de Italiaanse ambassade in 2000. In datzelfde paspoort bevinden zich ook grenscontrolestempels van Polen (Bezledy en Gronowo). De betrokkene heeft dus tijdens zijn asielverhaal misleidende informatie gegeven. Toen de betrokkene in België aankwam, was zij in bezit van een Russisch paspoort met een visum afgeleverd door de Italiaanse ambassade. De betrokkene heeft dus gelogen over haar nationaliteit tijdens haar asielverhaal en regularisatieaanvraag. Ook was België volgens de Dublinconventie niet verantwoordelijk voor de asielaanvraag, aangezien zij met een Italiaans visum naar België is gekomen. Indien geweten was dat de betrokkene met een visum van Italië het land heeft binnengekomen, ging de betrokkene ter beschikking gesteld worden van de Italiaanse overheid en ging Italië verantwoordelijk zijn voor de asielaanvraag. Dit heeft duidelijk consequenties voor het gehele verloop van het verblijf in België. De integratie en langdurig verblijf en de scolariteit van de kinderen is momenteel reëel, maar is enkel te wijten aan het frauduleuse achterhouden van informatie. Hieruit kunnen geen rechten worden geput..”

Deze vaststellingen steunen op de stukken van het dossier: uit het dossier blijkt immers dat verzoekster tijdens het verhoor naar aanleiding van haar asielaanvraag op 20 juli 2000 verklaarde dat haar paspoort werd ingehouden door de smokkelaar in Kaliningrad en in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 mei 2003 verklaarde zij dat ze niet in het bezit was van een geldig internationaal paspoort. Op 2 juli 2009 legt verzoekster dan een Russisch nationaal paspoort voor, afgeleverd op 2 december 1998 en geldig tot 2 december 2003, voorzien van ondermeer een Schengenvisum kort verblijf, afgeleverd te Moskou door de Italiaanse diplomatieke diensten, geldig van 5 juli 2000 tot 3 augustus 2000.

Op het moment van haar asielaanvraag en van haar regularisatieaanvraag beschikte verzoekster dus wel degelijk over een paspoort. De vermelding “De betrokkene heeft dus gelogen over haar nationaliteit tijdens haar asielverhaal en regularisatieaanvraag” strookt bijgevolg met de gegevens vervat in het administratief dossier. Nu vaststaat dat verzoekster in het bezit was van een paspoort maar dit bewust heeft achtergehouden voor de Belgische autoriteiten door te verklaren dat zij niet in het bezit was van een paspoort, kan er geen twijfel over bestaan dat er in hoofde van verzoekster sprake was van een intentioneel element of van “kwaad opzet”. Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit de bewoordingen van het verzoekschrift (bv. p. 4 bovenaan “Had de verzoekster dit element niet verzwegen” over het visum aangebracht in haar paspoort) blijkt dat verzoekster erkent dat zij het bestaan van dit paspoort bewust heeft verzwegen.

Waar verzoekster in dit verband in het verzoekschrift wijst op haar etnische achtergrond waardoor zij en haar echtgenoot niet echt als Kazachen werden beschouwd en op het feit dat er sprake was van onjuiste verklaringen, stelt de Raad vast dat deze uitleg van verzoekster geen afbreuk doet aan het feit dat verzoekster bewust haar Russisch nationaal paspoort heeft achtergehouden en dat zij heeft gelogen over haar nationaliteit tijdens haar asielprocedure en de regularisatieaanvraag. Dit wordt als dusdanig vermeld in de bestreden beslissing en bevestigd door de stukken van het dossier. Verzoeksters uitleg middels een verwijzing naar de brief van Belgische vrienden in dit verband, doet hieraan geen afbreuk.

2.4.3. Vervolgens verwijst verzoekster naar het verzwijgen van het Italiaans visum in haar paspoort. Zij

voert aan dat, had ze dit niet verzwegen, het niet vaststaat dat zij geen langdurige asielprocedure zou hebben doorlopen. Verzoekster voert aan dat, mocht zij niet verzwegen hebben dat zij in het bezit was van een Italiaans visum en de Italiaanse overheid verantwoordelijk zou geweest zijn voor de behandeling van de asielaanvraag, zij alsnog aan de Belgische autoriteiten had kunnen vragen om haar asielaanvraag te behandelen. Op die manier zou de asielprocedure mogelijk ook een tijdje hebben geduurd en haar een recht op verblijf hebben geopend. Verzoekster meent daarom dat het verzwijgen van het visum niet van doorslaggevend belang was bij het verkrijgen van de verblijfsmachtiging.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 3.2 van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening), merkt de Raad op dat deze verordening nog niet van toepassing was op de asielaanvraag van verzoekster, die dateert van 20 juli 2000. Een gelijkaardige bepaling was op dat moment wel van toepassing, namelijk artikel 3.4 van de Overeenkomst van 15 juni 1990 betreffende de vaststelling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat bij één van de lidstaten van de Europese Gemeenschappen wordt ingediend (hierna: de Dublinconventie).

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Toen de betrokkene in België was, was zij in bezit van een Russisch paspoort met een visum afgeleverd door de Italiaanse ambassade. De betrokkene heeft dus gelogen over haar nationaliteit tijdens haar asielverhaal en regularisatieaanvraag. Ook was België volgens de Dublinconventie niet verantwoordelijk voor de asielaanvraag, aangezien zij met een Italiaans visum naar België is gekomen. Indien geweten was dat de betrokkene met een visum van Italië het land heeft binnengekomen, ging de betrokkene ter beschikking gesteld worden van de Italiaanse overheid en werd Italië verantwoordelijk voor de asielaanvraag. Dit heeft duidelijk consequenties voor het gehele verloop van het verblijf in België. De integratie en langdurig verblijf en de scolariteit van de kinderen is momenteel reëel, maar is enkel te wijten aan het frauduleus achterhouden van informatie. Hieruit kunnen geen rechten worden geput.”

Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat “Indien geweten was dat de betrokkene met een visum van Italië het land heeft binnengekomen, ging de betrokkene ter beschikking gesteld worden van de Italiaanse overheid en werd Italië verantwoordelijk voor de asielaanvraag”. Overeenkomstig artikel 5.2 van de toen geldende Dublinconventie, is de lidstaat die een visum heeft afgeleverd, inderdaad verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek van de asielzoeker. Zoals verzoekster aanvoert, hadden de Belgische autoriteiten inderdaad de mogelijkheid om een asielaanvraag te behandelen ook al waren zij daartoe niet verplicht, maar in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, kon dit niet geschieden op basis van een loutere vraag van verzoekster.

Alleszins kan worden aangenomen dat verzoekster, door het bewust achterhouden van haar paspoort met daarin een Italiaans visum, de Belgische autoriteiten de mogelijkheid ontnomen heeft om aan Italië desgevallend de overname van verzoekster te vragen. Door het achterhouden van haar visum heeft verzoekster wel degelijk het verloop van de asielprocedure beïnvloed.

De Raad merkt in dit verband tevens op dat de motieven van de beslissing in hun geheel moeten worden gelezen. Verzoekster heeft niet enkel dit visum achtergehouden maar haar paspoort in het geheel. Ook het bestaan van een Russisch nationaal paspoort had een ander licht kunnen werpen op het asielrelaas van verzoekster. Dit wordt als dusdanig ook vermeld in de bestreden beslissing:

“De betrokkene heeft in juli 2000 asiel aangevraagd in België op basis van haar Kazachse nationaliteit. De reden tot asiel waren de problemen van haar man in Rusland en Kazachstan. De asielprocedure werd in 2003 door het Commissariaat Generaal voor vluchtelingen en staatslozen negatief afgesloten(...). De betrokkene legt immers een Russisch paspoort voor. Tevens bevat het paspoort visumstickers afgeleverd door de Franse ambassade in 1999 en een visa van de Italiaanse ambassade in 2000. In datzelfde paspoort bevinden zich ook grenscontrolestempels van Polen (Bezledy en Gronowo). De betrokkene heeft dus tijdens zijn asielverhaal misleidende informatie gegeven. Toen de betrokkene in België was, was zij in bezit van een Russisch paspoort met een visum afgeleverd door de Italiaanse ambassade. De betrokkene heeft dus gelogen over haar nationaliteit tijdens haar asielverhaal en regularisatieaanvraag.”

Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg dat het achterhouden van het paspoort met visum (en dus niet alleen het visum) ertoe heeft geleid dat de asielprocedure van verzoekster in België is behandeld en

dat het frauduleus achterhouden van informatie door verzoekster consequenties heeft gehad voor het gehele verloop van het verblijf in België:

“Dit heeft duidelijk consequenties voor het gehele verloop van het verblijf in België. De integratie en langdurig verblijf en de scolariteit van de kinderen is momenteel reëel, maar is enkel te wijten aan het frauduleus achterhouden van informatie. Hieruit kunnen geen rechten worden geput.”

Deze informatie steunt op de stukken van het dossier. Verzoekster kan dus niet voorhouden dat het achterhouden van haar Italiaans visum “allerminst van doorslaggevend belang is geweest tot het bekomen van de tijdelijke machtiging.”

2.4.4. Verzoekster voert aan dat de beslissing tot machtiging tot tijdelijk verblijf niet gesteund is op de langdurige asielpcedure maar wel op de duur van meer dan vijf jaar tussen het einde van de asielpcedure op 31 maart 2003 en de beslissing tot machtiging tot verblijf op 8 juni 2009, wat één van de criteria is om de gemachtigde van de staatssecretaris aan te zetten tot het afleveren van een permanente machtiging tot verblijf.

De beslissing van 8 juni 2009 waarbij de machtiging tot verblijf aan verzoekster werd toegestaan, is niet gemotiveerd. Het komt de Raad niet toe te gissen op basis waarvan de machtiging aan verzoekster werd toegestaan. De Raad kan echter wel, zonder zijn bevoegdheid te buiten te gaan, op basis van de stukken van het dossier nagaan op basis van welke elementen het bestuur heeft beslist (RvS 25 maart 2010, nr. 202 353).

Uit de stukken van het dossier blijkt dat zich daarin een nota van de Dienst Vreemdelingenzaken – Dienst Humanitaire Regularisaties – Sectie 9bis bevindt van 29 april 2009 waarin onder “Elementen in het dossier m.b.t. de instructie van de minister van 27 maart 2009” het volgende gesteld wordt:

“Betrokkenen: Familie met kinderen

Duur verblijf (sinds 1ste AP): 19.07.2000 (datum binnenkomst)

Asielpcedure van meer dan 1 jaar: ja

Schoolgang van de kinderen:

-schoolgaand op 1 september 2007: ja

-Actuele schoolgang: ja

-Schoolattesten voor de jaren: 2000 tot op heden”

Vervolgens wordt in deze nota vermeld “Voorstel: Tijdelijke regularisatie op basis van de instructies van de minister dd. 27 maart 2009.”

Hieruit blijkt dat de asielpcedure en de duur van deze asielpcedure van doorslaggevend belang waren bij het toestaan van de machtiging tot verblijf, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert in het verzoekschrift. Tijdens de asielpcedure heeft verzoekster misleidende informatie gegeven en heeft zij gelogen over haar nationaliteit, zodat het niet kennelijk onredelijk is en niet steunt op een foutieve feitenvinding dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft geoordeeld dat de misleidende informatie consequenties heeft gehad voor het gehele verloop van het verblijf in België.

De gemachtigde van de staatssecretaris kon in alle redelijkheid oordelen dat verzoekster misleidende informatie heeft gebruikt en fraude heeft gepleegd die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf. De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven. Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij meent dat “de aangegeven motivering dermate gebrekkig is dat zij als onbestaande dient (te worden) aanzien”. Er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout.”

De beslissingen tot beëindiging van hun recht op verblijf op grond van artikel 13, §3 van de vreemdelingenwet aangezien is gebleken dat de verzoekende partijen omtrent hun nationaliteit valse of misleidende informatie hebben verstrekt bij hun asiel- en regularisatieprocedure, zijn aldus definitief in het rechtsverkeer aanwezig. In de voormelde arresten werd door de Raad duidelijk geoordeeld dat de verzoekende partijen tijdens de asielpcedure misleidende informatie hebben gegeven en zij gelogen hebben over hun nationaliteit, dat uit het administratief dossier blijkt dat zij naar aanleiding van hun asielaanvraag verklaard hebben dat hun paspoort werd ingehouden door een smokkelaar en ook in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 mei 2013 verklaarden dat zij niet in het bezit waren van een geldig internationaal paspoort terwijl zij op 2 juli 2009 een Russisch paspoort, afgeleverd op 2 december 1998 en geldig tot 2 december 2003, voorzien van onder meer een Schengenvisum kort verblijf afgeleverd door de Italiaanse diplomatieke diensten te Moskou en dat de verzoekende partijen misleidende informatie hebben gebruikt en fraude hebben gepleegd die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

In zoverre de verzoekende partijen aldus met hun kritiek wensen te weerleggen dat zij fraude hebben gepleegd of de gepleegde fraude trachten te minimaliseren, is deze kritiek, gelet op de voormelde arresten van 28 september 2010 van de Raad, niet dienstig.

De Raad wijst er ten overvloede nog op dat de verzoekende partijen niet dienstig kunnen voorhouden dat zij duidelijk verklaard hebben tijdens hun asielaanvraag de Russische nationaliteit te hebben. Deze bewering vindt geen grondslag in het administratief dossier. Daarnaast stelt de Raad vast dat het feit dat zij eventueel bij hun asielaanvraag geboorteaktes en een huwelijksakte hebben voorgelegd geen afbreuk doet aan de vaststellingen dat zij hebben nagelaten hun Russische paspoorten voor te leggen bij de asiel- en regularisatieaanvraag van 22 mei 2003 en aldus de Belgische overheden bewust hebben trachten te misleiden om een verblijfsrecht in België te bekomen. Waar de verzoekende partijen nog stellen dat de verwerende partij pas fraude ter sprake brengt op 13 november 2009, meer dan zes jaar na het voorleggen van de identiteitsstukken, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt nergens uit het administratief dossier dat zij de bedoelde identiteitsstukken, de Russische paspoorten - gezien de fraude werd vastgesteld op grond van het feit dat deze stukken werden achtergehouden - , voorgelegd hebben reeds zes jaar voor 13 november 2009, minstens tonen de verzoekende partijen dit niet aan. Integendeel, de verzoekende partijen wijzen er zelf op dat de gemachtigde van de minister op 8 juni 2009 een beslissing tot inwilliging van de aanvraag van mei 2003 nam mits voorlegging van een nationaal paspoort, wat zij dan ook hebben gedaan. Het betoog van de verzoekende partijen dat de verwerende partij pas zes jaar na het voorleggen van de identiteitsstukken, op 13 november 2009, stelt dat er sprake zou zijn van fraude, wat onredelijk lang is en het vertrouwensbeginsel schendt, mist dan ook feitelijke grondslag. Ook waar de verzoekende partijen stellen dat zij hun nationale paspoorten voegden zodra dit hen gevraagd werd, kunnen zij niet gevolgd worden. Nog daargelaten de vaststelling dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat hen niet gevraagd werd naar paspoorten tijdens de asielprocedure, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen er bij beslissing van 2 april 2008 werden op gewezen dat hun aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk was daar de aanvraag niet vergezeld was van een nationaal paspoort of identiteitskaart. In zoverre de verzoekende partijen stellen dat de elementen met betrekking tot hun nationaliteit en identiteit bekend waren op het ogenblik van hun asielaanvraag en gestaafd werden door hun geboorteaktes en dat de verwerende partij de verzoekende partijen in het bezit stelde van een legaal verblijf terwijl voornoemde documenten aanwezig waren in het administratief dossier en zij aldus niet van mening was dat op dat moment sprake was van enig bedrieglijk handelen, wijst de Raad erop dat het feit dat de verwerende partij op grond van de voorliggende gegevens op 8 juni 2009 niet van mening was dat er enig bedrieglijk handelen was, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de verwerende partij nadien, meer bepaald op 13 november 2009, kon vaststellen dat de verzoekende partijen op het ogenblik van het indienen van hun asiel- en regularisatieaanvraag in het bezit waren van een Russisch paspoort met een Schengenvisum afgeleverd door de Italiaanse ambassade, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen voormeld paspoort pas hebben overgemaakt op 19 juni 2009 en aldus na het verkrijgen van het verblijfsrecht. Evenmin kunnen de verzoekende partijen voorhouden dat diezelfde feiten meer dan zes jaar later, namelijk op 24 augustus 2015 plotseling anders beoordeeld worden. Immers stelt de Raad vast dat in de voorliggende bestreden beslissingen de feiten op dezelfde wijze worden beoordeeld als in de beslissing van 17 mei 2010. De verzoekende partijen kunnen aldus niet voorhouden dat de verwerende partij op grond van dezelfde gegevens de verzoekende partijen toelaat tot vestiging om zes jaar later tot een ander besluit te komen, daar op het ogenblik van het verlenen van een machtiging tot verblijf aldus de Russische paspoorten niet voorlagen. Gelet op het niet voorliggen van dezelfde gegevens kunnen de verzoekende partijen dan ook niet dienstig verwijzen naar arrest nr. 16 459 van de Raad.

3.5. In wat kan beschouwd worden als een tweede onderdeel van het enig middel voeren de verzoekende partijen kritiek op de eerste bestreden beslissing, meer bepaald het feit dat de eerste verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde vormt.

3.5.1. De verzoekende partijen menen dat de bestreden beslissingen blijf dienen te geven van een voldoende onderzoek naar de specifieke omstandigheden, doch meent dat de verwerende partij hen een inreisverbod met een termijn van vier respectievelijk acht jaar oplegt, zonder enige afweging.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissingen afdoende blijkt dat een onderzoek naar de specifieke omstandigheden is gebeurd en dat deze omstandigheden in rekening werden gebracht bij het opleggen van de termijnen van vier en acht jaar. Immers, betreffende de termijn van acht jaar wordt in de eerste bestreden beslissing verwezen naar artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet, naar het feit dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid daar zij op 10 december 2014 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van achttien maanden voor doodslag en opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, dat deze feiten zwaarwichtig zijn, dat de eerste verzoekende partij ook al vroegere PV's heeft die betrekking hebben op gelijkaardige feiten, waarbij de PV's en de feiten opgesomd worden. In de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat een risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde. Daarnaast wordt in de eerste bestreden beslissing ook gewezen op het feit dat de eerste verzoekende partij bewust getracht heeft de Belgische overheid te misleiden om een verblijfsrecht in België te bekomen, waarbij deze stelling wordt toegelicht. Betreffende de termijn van vier jaar wordt in de tweede bestreden beslissing verwezen naar artikel 74/11, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, naar het feit dat de tweede verzoekende partij fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt teneinde toegelaten te worden tot een verblijf of om het recht op verblijf te behouden. Betreffende de termijn van vier jaar wordt verder gemotiveerd in de tweede bestreden beslissing dat deze wordt opgelegd omdat de tweede verzoekende partij een periode van meer dan negen jaar getracht heeft om de bevoegde instanties te misleiden om een verblijfsrecht te bekomen, dat ze bovendien op deze frauduleuze gronden een verblijfsrecht van één jaar bewam op basis waarvan ze haar verblijf en dat van haar kinderen in België uitbouwde. Voorts wordt de door de tweede verzoekende partij gepleegde fraude teneinde een verblijfsrecht te bekomen toegelicht. Voormelde afweging, waarbij rekening houdende met de in de motieven opgenomen omstandigheden besloten werd tot een termijn van acht jaar voor het inreisverbod ten aanzien van de eerste verzoekende partij en een termijn van vier jaar voor het inreisverbod ten aanzien van de tweede verzoekende partij, komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor, minstens tonen de verzoekende partijen dit niet aan. Zij blijven ook in gebreke aan te tonen met welke andere omstandigheden, die een invloed zouden kunnen hebben op het bepalen van de termijn voor de inreisverboden, de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden.

3.5.2. Voorts stellen de verzoekende partijen dat de eerste verzoekende partij veroordeeld werd, doch dat uit de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat dit een inreisverbod van acht jaar zou verantwoorden, dat de verwerende partij een afweging diende te maken, dat de Raad reeds duidelijk gesteld heeft dat er een afweging dient gemaakt te worden en onderzocht dient te worden in hoeverre de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde, waarbij ze verwijzen naar een arrest van de Raad waarbij gesteld wordt dat uit de beslissing niet blijkt dat de vraag werd gesteld naar het actueel karakter van de bedreiging van de openbare orde en aldus niet blijkt dat er een daadwerkelijke proportionaliteitstoets heeft plaatsgevonden. De verzoekende partijen menen dat de verwerende partij geen onderzoek gevoerd heeft.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing niet alleen gemotiveerd wordt, ter verantwoording voor het opleggen van een inreisverbod met een termijn van acht jaar, dat de eerste verzoekende partij werd veroordeeld, doch ook dat zij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden voor doodslag en opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, dat deze feiten zwaarwichtig zijn, dat de eerste verzoekende partij ook al vroegere PV's heeft die betrekking hebben op gelijkaardige feiten, met name een PV uit 2013 voor bedreiging zonder bevel of voorwaarde, een PV uit 2012 voor opzettelijke slagen en verwondingen en een PV uit 2009 voor opzettelijke slagen en verwondingen en dat het administratief dossier ook een PV voor gewone diefstal bevat. Gelet op deze feiten is de verwerende partij dan ook van mening dat er een risico bestaat tot een nieuwe schending van de openbare orde. Daarnaast wordt in de eerste bestreden beslissing ook gewezen op het feit dat de eerste verzoekende partij bewust getracht heeft de Belgische overheid te misleiden om een verblijfsrecht in België te bekomen, waarbij deze stelling wordt toegelicht.

Er blijkt aldus afdoende dat de verwerende partij wel degelijk een afweging heeft gemaakt bij het opleggen van een inreisverbod met de termijn van acht jaar, dat niet alleen verwezen werd naar het feit

dat de eerste verzoekende partij veroordeeld werd doch dat onderzocht werd in hoeverre zij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Er wordt immers aangegeven op grond van welke feiten de verwerende partij meent dat de eerste verzoekende partij een risico vormt voor een nieuwe schending van de openbare orde. De verzoekende partijen tonen niet aan dat dit onderzoek en deze afweging onvolledig, incorrect of kennelijk onredelijk zou zijn.

3.6. In wat kan beschouwd worden als een derde onderdeel van het enig middel wijzen de verzoekende partijen op de rechten van hun kinderen.

Zij betogen dat uit de bestreden beslissingen op geen enkele manier blijkt dat rekening gehouden werd met de belangen van hun kinderen, dat dit onaanvaardbaar is. De verzoekende partijen verwijzen naar artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, naar de toelichting bij deze bepaling, naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, naar een verduidelijking van het VN Kinderrechtencomité omtrent voornoemde verdragsbepaling en menen dat uit dit alles blijkt dat ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden onder de werkingssfeer vallen van artikel 3.1. van het Kinderrechtenverdrag en bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest. De verzoekende partijen verwijzen naar en citeren uit het arrest van het Hof van Justitie van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, waarbij gesteld wordt dat het aan de bevoegde nationale autoriteiten is om bij de tenuitvoerlegging van de richtlijn 2003/86 en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen.

De verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij op de hoogte is van het bestaan van de minderjarige kinderen zodat men ook bij het nemen van een maatregel die niet hen specifiek betreft, rekening dient te houden met hen. Vervolgens wijzen de verzoekende partijen op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en stellen zij dat deze bepaling een indirecte verwijzing naar het Kinderrechtenverdrag inhoudt, dat de verwerende partij altijd rekening dient te houden met de minderjarige kinderen in het dossier. Zij stellen dat de bestreden beslissingen vermelden dat de kinderen worden uitgesloten van het inreisverbod en stellen zich de vraag of de minderjarige kinderen alleen dienen terug te keren naar België.

Voorts wijzen de verzoekende partijen op artikel 74/11, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod omwille van humanitaire redenen, dat bij gebrek aan enige motivering zij ervan uitgaan dat de kinderen uitgesloten zijn omwille van humanitaire redenen, dat het duidelijk mag zijn dat ook zij om die redenen uitgesloten dienen te worden en stellen zich de vraag wat met de kinderen zal gebeuren indien de ouders vier jaar respectievelijk acht jaar niet mogen terugkeren, of zij hun kinderen dienen achter te laten in België en het gezin uit elkaar dient gehaald te worden. Het is voor de verzoekende partijen duidelijk dat de verwerende partij er alles aan gedaan heeft om een inreisverbod van vier respectievelijk acht jaar op te kunnen leggen, zonder het dossier grondig te onderzoeken.

3.7. Vooreerst wenst de Raad erop te wijzen dat de verzoekende partijen niet dienstig kunnen verwijzen naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, nu deze bepaling enkel van toepassing is *“bij het nemen van een beslissing tot verwijdering”* en de *in casu* bestreden beslissingen geen verwijderingsbeslissingen zijn.

3.8. In zoverre de belangen van de kinderen in rekening dienen gebracht te worden bij het bepalen van de termijn voor het opleggen van een inreisverbod of bij het oordelen of er humanitaire gronden zijn om geen inreisverbod op te leggen, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het ganse gezin van de verzoekende partijen het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partijen verduidelijken geenszins op welke wijze de verwerende partij bij het opleggen van de inreisverboden nog verder rekening had moeten houden met het hoger belang van de kinderen, dat er in se in bestaat niet gescheiden te worden van de ouders. De verzoekende partijen laten na te duiden met welke belangen van de minderjarige kinderen de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden. Zij laten enkel uitschijnen dat de minderjarige kinderen wensen terug te keren naar België en zij dit niet kunnen zonder hun ouders, doch tonen geenszins aan waarom, in het licht van hun belangen, een snellere terugkeer naar België in hoofde van de minderjarige kinderen noodzakelijk

zou zijn in en een kortere termijn zou verantwoorden of een humanitaire grond vormt voor het niet opleggen van een inreisverbod.

In zoverre de verzoekende partijen laten uitschijnen dat zij de kinderen niet in België kunnen achterlaten en gedurende vier respectievelijk acht jaar van hen gescheiden kunnen worden, wijst de Raad er opnieuw op dat uit het administratief dossier blijkt dat het ganse gezin van de verzoekende partijen het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten, zodat er van een uit elkaar halen van het gezin geen sprake is.

De verzoekende partijen tonen niet *in concreto* aan welke elementen de verwerende partij bij het opleggen van de *in casu* bestreden inreisverboden nog in rekening had moeten nemen.

3.9. Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

3.10. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kunnen de verzoekende partijen ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.11. De Raad merkt voorts op dat, in de mate de verzoekende partijen verwijzen naar de richtlijn 2003/86/EG en naar het arrest van het Hof van Justitie van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, deze richtlijn en jurisprudentie verband houden met gezinshereniging, wat geheel los staat van de huidige zaak.

3.12. In zoverre de verzoekende partijen zich wensen te beroepen op een schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat een uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden beslissingen deze beginselen zouden schenden volledig ontbreekt. Een schending van voornoemde beginselen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER